

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

¶ SALUT PÚBLICA ¶ INTERESSOS POPULARS ¶ ARTS Y LLETRAS ¶

PREUS DE VENTA
 15 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
 Sortí d'illam ab tota regularitat á lo menos una vegada
 cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. 16 id.
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanin
 las circunstancias

SUSCRIPCIÓ
 per socorre las familias de militares condemnats
 per lo de Santa Coloma de Farnés

	Pesetas
Suma anterior	47
Un que compra ab cullera	1
Un noyet que 'ls carlins li van matar sa mare	50
Un Descamisat	50
Un Dosheredat	50
Un que 'ls carlins li van matar la dona	50
Un Anarquista	50
R. T.—Un vigatá qu' espera venjança	1
A. M.—Un sabadellench que aburrit entrá en magatzems de sarrions de carbó	1
Un acerrim enemich dels que menjen y no treballan	1
Total	3370

Se admeten donatios en aquesta Administració
 De fora poden enviar las quantitats ab sellos

Sens que—com de costum—se 'ns hagués invitat per res, se reuniren los representants dels periòdichs que tenen suscripció oberta en sas columnas p' ls condemnats de Santa Coloma, y acordaren tancar dita suscripció lo dia 25 del present mes, y saldar comptes á la comissió directora lo dia 30.

No desitjant nosaltres ser nota discordant, á pesar de la poca atenció que se 'ns ha tingut, tancarem la suscripció lo mati del próxim dijous, dia 24, pera publicar tota la lista en lo número vinent, y portar lo resultat total lo citat dia 30 á la comissió de la premsa.

LO CÓLERA

Tothom ne parla, y nosaltres no habém de ser menos.

Que si ve, que si no ve, que si ja es aquí, que si no vindrá, etc., etc.; tals son las ex-

clamacions y paraulas que s'ouhen aquestos dias de boca en boca per tot arreu.

Donchs també ne tonim de fer nosaltres dos quartos á nostres lectors, y agalantho per la part que té'ma, dirme alguna cosa que pugá ser útil als pobres, ja que 'ls remeys y las prevencions que aquestos dias per tot se publican ab gran bombo, las unas no son mes que manganillas de negociants y las altres no serveixen á qui conta un jornal com lo que generalment pot guanyarse treballant.

Profans en la ciencia de curar y no prenent per cert passar plassa de curanderos, res dirém de cullita propia, tot será triat entre 'l ferás camp de notabilitats médicas d' entre 'ls molts llibres y papers que aquestos dias han vingut á nostras mans referintse á la enfermetat que 'ns ocupa.

Comensém.

Lo Cólera es una enfermetat que 'ns fa molta por y causa alguns cops estragos per culpa de no estarli acostumat.

Enfermetats tenim entre nosaltres, las tísiss, lo xarampió, la verola, los tífus, las gástricas y tantas y tantas d' altres que causan molts victimas, y ningú 'n fa cas per estarli ja acostumat de antich. Aixó, donchs, vol dir que res hi ha mes tonto que agafar aquesta por al cólera, ab lo qual no 's logra res mes que un estat de congoixa y abatiment molt propi per agafarla enfermetat, que estant tranquil podria allunyar-se alguns cops millor que ab cap desinfectant.

Ab aixó vinga com vulga y no 'ns hi encaparrém, qu' es la primera condició higiénica.

La segona es lo régimen de vida. Bons talls, bons vins, bons caldos y poch treballar.

Fassin lo favor de dirme si 'l donar aquesta recepta no es burlarse de tots los que no viuen del treball dels altres.

Aném nosaltres á buscar medicaments mes á proposit pe 'ls pobres.

Los tomá'techs y 'ls pebrots, si van barato, poden menjar-se sense temor cuyts; per exemple ab xantayna, platillos, á la braza, etc.; los vins com mes purs millor, y si no 'l poden comprarlo de dotze ó de catorze á Barcelona, vágintlo á buscar de vuyt ó de deu al Ninot. No 's fihi del de sis, que es agua de pou encantada. Ho sé per experiéncia.

No 'ls recomano que no fassin abús dels licors, porque ab pocas copas aviat acabarian la setmanada. Un calé de ayguardent de canya—que ho sigui, ey!—fa mes be que altra cosa després de menjar. Pero res de gayres calés durant lo dia. Fa mal al cos y á la butxaca.

Si 'ls treballadors poguessen pagar un bon pis á la Rambla ó al Ensanche, ja 'ls recomanaria que 'l busquessin ab devants y derrerats y jardins; pero com lo mes calent de aixó es á l'ayguera, tenim de contentarnos ab recomanar la major llimpia dels brutíssims recons de humits y foscos carrers en que 'ns deixen viure á cambi de donar cada mes una setmanada al propietari.

Primer de tot net lo pis. Las escombrecias no 'ls hi vulgan pas mes que un parell de dias á casa, y tréguintlas encara que siga tirantias pe 'l cap del senyor del primer pis quan se passeja pe 'l jardí. Allí ahont s' hagin embrutat las criaturas, los gats ó la sogra, ho desinfecta com mes prompte millor. De dia l' ayre y 'l sol que entrin com mes millor pe 'l pis.

Per desinfectar, lo següent es bo y barato: Se compran dos quartos de pedra blava —sulfat de coure— y 's tiran ab cosa de un porró d'aygua, fins que 's destassi. Després s' hi tiran un parell de quartos de gas de las bogaleras—cloruro de cal— y 's remena ab l' aygua de la pedra blava. Ab aquesta aygua poden desinfectarse 'ls llochs de olors poch finas, com los orinals, la necessaria, l' ayguera, las escombrerías y tots los recons sospitosos.

Quan la habitació en general inspiri sospita per haberhi hagut algun malalt dels que lleasan mals olors, se desinfecta del següent modo: se agafa una llauana ó una planxa de ferro ó zinc, s' hi coloca un parell de lliras de sofre en flor, que aixó va barato, y se deixa cremar al mitj de la habitació tenint ben tancadas totas las portas á fi de que 'l fum se quedi dintre. A las vintiquatre horas se obra y ja tot está sense cuydado. Aquestas fumigacions no cal emplearlas sino en casos extrems.

Si 's tinguessen de desinfectar robas de malalts sospitosos, se pot fer del següent modo: Ab cinch ó sis porrons de aygua s' hi tiran sis quartos de pedra blava y mitja llira de cloruro de cal en polvo sech. Dintre de aquest cubell ó galleda s' hi tiran las robas sospitosas y després de un bany á lo menos de una hora se rentarán desseguida, essent preferible pasarlas per aygua bullenta avans de tirarlas al lleixiu comú.

Lo recomanar que treballin poch als que tenen que viure del treball casi fora igual que dirlos: No menjin.—Donchs res d'aixó. Procurin tenir teyna, encara que no molt excessiva, que aixó en tot temps danya. Estigan tranquils. Menjin ab preferencia escudella al mitj dia y sopa al vespre y tot alló mes bó que pogan.

L' aygua es l' article de primera necessitat en que mes s' hi pot pendre mal, no essent prou bona. Es utilísim donchs, per mica que se sospiti de la qualitat del aygua, no usarla per beure sino després de haberla bullida. En cop bullida y refredada y fins refrescada si volen, poden béurela sens reparo de que hi hagi animalons dels que portan lo cólera. Aixó no vol pas dir que per bullir l' aygua no tingan de procurar que siga lo millor possible.

Y com á prevenció higiénica, si hi hagués lo cólera, usint la següent, sens cap mes romansó ni cuydarse dels anuncis que tot ho curan: compran una ampolleta de cosa de una llira de líquid de cubuta, ab lo tap de vidre esmerilat, á fi de que no s' esbravi la sustancia de dintre. Compran un petricó ó mitja llira de esperit de vi

—alcohol—del millor que trobin, que á lo menos tinga 60 graus, y si pot ser purificat de 60 graus millor, y tiran dintre de aquest esperit tant de pes de cánfora com pesava 'l alcohol, es á dir, parts iguals de pes. La ampolla te de tenirse molt ben tapada. Així que la cánfora está dissolta, ja tenen un magnífich remey preservatiu y curatiu del cólera.

Com á preservatiu, y per bo que un se trobi, si hi hagués cólera, no cal mes que agafar cada mati en dejú una meytat ó una tercera part de un terrós de sucre com los que donan als cafés, y tirarhi tres ó quatre gotas de aquell alcohol alcanforat, y posarshó á la boca y xuclarho com un confit.

Lo cólera casi sempre se presenta dos ó tres dias avans senyalantse per un xich de malestar y un poch de cólich.

En sentintse aixó se pren lo tarrosset de sucre ab las tres ó quatre gotas quatre ó cinch vegadas al dia.

Si 's presentan tots ó alguns dels sintomas del cólera, desseguida al llit ben abrigat y 's pren lo dit medicament cada quart d' hora, ó cada deu minuts si 's presenta alarmant la cosa.

Aquest remey es molt recomanat pe 'l doctor Rubini, qui diu que de 756 individus atacats que l' any 65 se medicaren per aquest procediment á Nápolis, ni un sol ne morí, lo qual deixarfam molt be de assegurar nosaltres si 'ns hi fessin jugar lo cap. No obstant, lo testimoni de 'ls doctors Salustini, Salantanoci, Spiteli y Ricot, que asseguran que també á ells va donarlos felissos resultats, y las afirmacions de las autoritats de aquella capital en la citada epidemia, donan gran fonaments de rahó á la cosa, y mes avuy en que veyém tan dividits com sempre als homes científichs dubiant uns de que desinfecti 'l microbi colérich l' ácit fénich, y altres de si 's deu emplear la sequedat ó la humitat en lo tractament de la malaltia, y sols están conformes tots en que la cánfora es bona.

Nosaltres habém buscat remeys de pobre, tan preservatius com curatius, per cas que 'l cólera vingues á visitarlos.

Si ve y volen probarho, vostés mateixos, que no hi perdán res, ó sino espavilintse com pogan.

Si no ve, y de consegüent no ho necessitan, millor per tots.

¡Aixis mateix jo pogués donarlos una recepta tan fácil de probar y barato per treure 'ls conservadors y qui 'ls apadrina sense que 'l fiscal hi tingues que dir!

TEOROIGNA DE MERICOURT

Una multitud inmensa atravessa 'ls carrers de la gran ciutat.

Una dona vestida d' home cuberta ab un barret que ostenta la escarapela tricolor y brandant una espasa, marxa al devant com un general, cridant ¡á la Bastilla! ¡á la Bastilla!

L' última capa social, la plebe, accepta y acull carinyosament en son seno una desferia, un desperdici de la noblesa y la

ennobleix novament, sometentse á son capdillatge.

Perque la generalia del poble era aristocrata: nasqué en la opulencia, va creixer rodejada dels mes delicats cuydados, ebé esmerada educació, y un brillant pervindre li somreya.

Ja dona, obri son cor al dols sentiment del amor. Fou objecte de sa passió un jove aristocrata que trobó lo mes natural del mon, abusar de la candorosa credulitat de la donzella, lleuantla al abandono y á la deshonra.

Teoroigna, ferida profundament en sos mes delicats sentiments y en sa dignitat, va rompre absolutament tots los llassos que fins allavors l' havian lligat en son modo de viure; se degradá voluntariament y se sumergi en aquest oceá inmens ahont viuen y moren anónims milions y milions de sers humans, sens que la infinita série de generacions puga descubrir una individualitat, abl mateix modo que es impossible contar los átomos que constitueixen una mole de granet.

Si impulsada per cristiana resignació hagués acceptat las consecuencias de sa falta, res haguera pogut treurela de sa abjecció; pero sa passió y son caràcter eran superiors á tota preocupació y broilló en son cor la idea de indignir un cástich al causant de sa deshonra; mes veyent que á la classe á que pertanyia son seductor, y en la que ella mateixa havia viscut, existeix com una especie de solidaritat, pera cometre 'l mal; y reconeixent que 'ls privilegis que li proporcionan opulencia, vagancia y 'l refinament de totas las concupiscencias ocasionan tot género de miserias morals y materials, son amor se converteix en odi contra la aristocracia.

La efervescencia revolucionaria li ofereix una ocasió bona, y condensant las vagas aspiracions populars en una fórmula concreta, feu de la multitud un exercit y 'l lleuá contra 'l principal baluart de la tiranía, la Bastilla.

¡Qui s' atrevirá á calificar de deshonrada á la dona seduhida que, protestant contra l' infamia de que havia sigut victima, se remou enérgica contra la causa de totas las infamias, y sap filtrar lo foc de sa passió á la multitud oprimida, y aixeca desde 'l cim del oprobri á las alturas de la dignitat revolucionaria á tot un poble, marcant per aqueix fet una nova etapa en lo camí del progrés!

Res mes acomodatic que la honra.

Se considera honrada la dona que 's somet á la explotació per un vil salari, ab que ni tan sols guanya per la subsistencia.

Se considera honrada la dona que soloca la passió que pot inspirarli un home, y espera que un altre home á qui ella no estimi, la demani en matrimoni.

Se considera honrada la dona que inspirada per raquítich utilitarisme contraria incessantment las tendencias revolucionarias de son marit.

Se considera honrada la dona que, apegada á la tradició y á la rutina, se somet á totas las prácticas religioses de la iglesia católica, aqueixa constant enemiga del progrés y cómplice de totas las tiranias que han pesat y pesan sobre la humanitat desde 'l primer moment de sa existencia.

Se considera, en fi, honrada la dona que, mes ó menos inconcientment, secunda los plans liberticidas del clero, rebent en lo confessional inspiració pera educar á sos fills.

¡Quina base racional te aqueixa honra que encubreix la humiliació, lo rebaixament de caràcters y que modela los tendres brots de la generació present pera que serveixin de pastura á la explotació capitalista y á la tiranía política!

Lo poble de Paris destruí la Bastilla; pero es permés duplar de que aquest acte lo realis sense intervenció de Teoroigna de Mericourt.

Per la destrucció de la Bastilla s'va entrar en la via revolucionaria en un grau tal, que fou impossible ja retrocedir, essent las conseqüencas lógicas d'aquell acte l'alsament de la guillotina pera Luis XVI y la proclamació dels drets del home.

Donchs si qua don que molts crehen deshonrada aixecà s'a vida de la veritable honra a tants miers d'individuos que vivian en la greda rehabilitada, y podém dirho sens que a s' honrada per la Revolució, que honra y naiteix a quants en poch ó en molt la serveixen.

Quan lluny de compararse ab ella s'troban tantas donas qual honor consisteix en amotillar sa conducta ab la miserable idea de moral que 'ns ha deixat la tradició y la rutina.

¡Honor y gloria a Teoroigna de Mericourt, la greda de la poble en la presa de la Bastilla!

ME ... 'N DEU (1)

Aquest mot anti-moral que sortint d'alguna boca sino danya sona mal, gents qui l'pronuncia 'n Xica, es lo ont que resultat se me 'n va tota la nyonya, y un pesament se m'acut tot ple de poca-vergonya, puig lo tal pensament mes es comiatre aquell que pensa sens raho lo tal mot breu que es per la moral ofensa, 'n 'n 'n 'n per tot arreu, 'n 'n 'n 'n Deu!!!

Jo trovo que l'carretó que 'n va en l'eu y en sa març, al dir tal mot fa molt be; y ane'nt l'acare al tal mot, encallat ja 'n Deu!!! hi posa cara habentli ben demanat, henses lo mot ab soltura; puig qu' així lo matxo creu y sentint lo resaca tira, mentres que si a Deu pregueu ell indiferent s'ho mira fins que eridant li diheu: 'n 'n 'n 'n Deu!!!

Que l' heni l' senyor rectó quan la llana vol remoure tot fent una professó y al sortir se posa a ploure, me pian be: Si al matj del curs a Deu prega ab poca solta, li queda solt lo recurs ja que son Deu no l' escolta, de dir a tali de jubu: 'n 'n 'n 'n Deu!!!

Que l' heni aquells fanáticos que dibent parte de rosari volen ferse a Deu simpáticos demanantli que 's ampari, y que l' Deu omnipotent (segons diuhen los del clero) posa a tota aquesta gent a la esquerra com un zero, sino ampara l' dolor greu que aquesta gent li demostra, per mes que m' ho reprobó, trovo be que per la mostra li digan a tota veu: 'n 'n 'n 'n Deu!!!

Mes que l' heni lo científic que s' un pur materialista, y que te l' genit pacífic y es d' escola realista, per mes que s' quexi de un mal y tinga raho sobrada per renega en general d' aquesta gent depravada, trovo, y també trovaré, que no creyen la existencia de cap Deu, ja no te pes ni raho, per la ingrudencia de dir si l' enmig no s' tren: 'n 'n 'n 'n Deu!!!

FERRERICH OLIVÉ

(1) Aquesta poesia forma part del llibre titolat de poesias an-1107-016, titulat AIXÍ, del matxi a uter.

Lo dilluns de aquesta setmana, dia 14 de Juliol, va fer 95 anys de un acontexement extraordinari: Lo poble de Paris assaltà la Bastilla y llibertà a tots los condemnats y presos polítichs que s'trobavan allí dins.

Aquest acte fou la primera espurna del poble aplicada a la pólvora revolucionaria, que s' encendé y no parà fins exigir estrèts comptes a un rey y portantlo allí ahont per mor d' ell habian anat tants de altres: a la guillotina.

La heroicitat del poble de Paris lo 14 de Juliol de 1789 podria servir de gran lliçó als tirans si fossin capassos d'corretgirse; pero cegats per l' orgull y voltats per l' adulaçió no s' coneixen lo mal fins que ja no tenen remey.

Y llavors li toca al poble aplicar las manxinlas al coll dels tirans.

L' article que avuy publiquem titolat Teoroigna de Mericourt es un treball llegit lo dilluns passat en una reunió de obrers que celebrava lo 95 aniversari de la presa de la Bastilla.

S' ha calat foc a la Armeria Real de Madrid, la més rica en armas y altres accessoris de guerra de gran valor é importancia histórica que hi ha en el mon.

Al qualicidó ha suposat que s' molta casuats... coincidir aquest incendi en temps en que debia ferse inventari de tot lo existent en la Armeria, y com que hi ha certa crecscuda cantitat assignada per arrego de desperfectes en los objectes allí depositats, ara com es de suposar, sols se haurá de fer inventari de lo que hi hagi.

Si no hagnés sigut aquest incident, hi hauria hagut mes feyna en comprobar comptes y arregios.

Aixís no n' hi haurá tanta. A més que per boca de ganso hem sapigut que la Armeria era patrimoni de la corona.

Alguns individuos de nostre conservadoríssim Ajuntament, fan dimissió.

Es un cas de dignitat, si senyors. ¡Qué diuhen, qu' es canguelo el cólera! Ca, no ho ereguin.

Los conservadors sempre han sigut gent disposada a sacrificarse per la patria. Y a fusellar liberals.

Es digne de alabansa la carta que la viuda del comandant Ferrandez ha escrit a la premsa de Barcelona accedint a que en la suscripció pública feta ab motiu dels últims fusellaments s' hi compregués també a totas las familias dels condemnats a presiri per la mateixa causa.

En ella s' hi ven la noblesa de sentiments de l' atribulada senyora compadint-

se de las demás familias desgraciadas, encara que no ho sigan tan com ella.

Es la dita carta un document que honra tan a sa autora com han deshonrat als conservadors las gloriosas morts de son marit y l' tinent Bellés.

Son grandíssimas y sobradament justificadas las queixas dels que s' veuhen obligats a fer quarantena en la frontera espanyola per venir de Fransa.

A Port-bou los abusos arriban al bell cim de tot lo dolent.

Barrejats los que acaban ja quarantena ab los que la comensan, queda inútil tanta molestia, baix lo punt de vista sanitari.

Aglomerats y mal cuydats los viatjers, sembla que no se tracti més que d' esplotarlos de un modo indigne, fentlos pagar tot a un ull de la cara.

Se conta de molts que, al trobarse de aquell modo tractats y rebuts, han preferit tornarse al bloc del cólera avans que tenir d' hèreselas ab las nostras autoritats y l' nostre servey sanitari.

Aném apuntant glorias conservadoras.

Ab motiu de las midas sanitarias presas pe l' govern d' Espanya, alguns altres governs civilisats d' Europa, inclús Fransa, fan represalies en intelissos treballadors, espulzantlos de son territori, a lo qual sembla que contesta ó contestará també l' govern espanyol expulsant als obrers francesos.

Pero senyors ¡ha vingut la cafreria a Europa!

¡O es que s' considera al obrer com un juguet molt a propòsit perà divertir als governs!

Perque,—y així ja ho deuhen haber suposat nostres lectors,—no tingan por que a cap nació se molesti per res al estranjer que tinga quartos.

Així es la civilisació mesurada per las pessetas.

Per Madrid están rumiant la mostra pera construir un manicomi militar.

Ho celebros.

En los temps dels Martinez Campos, Quesadas, Riquelmes y altres notabilitats modernas, los manicomis militars poden prestar molts bons serveys a la patria.

Si senten assegurar que l' cólera no es a Espanya ja poden desmentirho.

Deixant apart la peste conservadora, aquestos últims dias s' ha declarat lo cólera a... la esquerra dinástica, morint a las pocas horas y entrant desseguida en descomposició.

En Lopez Dominguez, aquell general tan nevot de son oncle, va predicar l' altre dia a las Corts una democracia tan suada, que va fer agafar rampa a tots los esquerrens, acabant per picarse las crestas entre ells y quedantse cada home ab una opinió diferenta.

Es tan gros lo patriotisme de la *esquepa*, que no pot pas fer res mes que menjar ó horallarse.

Deu los fassi bons... per ajudar á n' en Cánovas.

...

En Romero, s' lo gran home per ideas atrevidas.

Un senador l' ataca ó li demana comptes de algo!

Eli s' hi esbrava... desde 'l Congrés.

Un diputat lo critica!

Eli li torna la pilota... desde 'l Senat.

Si aquest sistema se va generalisant en l' ofici de ministres, serà de lo més galdós. Luego veuriam las discussions á las plassas de toros y las corridas á Palacio.

¡Quina ganga!!

...

Se diu que 'l govern de Italia pensa reclamar al d' Espanya sobres las paraulas que 'l senyor Vatau 'l Mon yull dir! Pidal y Mon, va pronunciar en las Cortis en favor del poder del papa com á rey.

Ja m' agradariá que 'l ball s' enredés per aquest cantó.

Veuriam qui fora 'l que ballaria ab la més lletja.

Ja ho preguntariam al Mamadits.

...

Continúa lo martirologi de la premsa. Son en gran número los periódichs y periodistas que cada dia s' venhen atacats del cólera conservador.

Y donchs per quan se espera fer us de desinfectants?

Y que aquets microbis se matan fácilmente.

Ab una forta alienada del poble no 'n quedaria ni rastre.

...

A Marsella, encara que 'l cólera 'ls apreti, no deixan de estar de bon humor, ni falta may algu que vulga fer una broma, encara que resulti pesada.

Allá va un cas.

Un marsellés va oferir á un sen compatriota, de complexió sana y robusta, la cantitat de dos mil franchs si passava part de una nit dormint en los llansols en que lo dia avans hi hagués mort un colérico.

Aceptá la proposició l' altre, y á la nit següent se ficá un parell d' horas en lo llit y en los llansols que 'l primer li designá.

Peró vetaquí que al endemá al matí se posá malalt lo que havia guanyat la juguesca, agafá 'l cólera, y moria aquell mateix dia á la tarde, convensut de que aquells llansols li quitavan la vida.

Y no obstant, los llansols no habian servit á ningú.

Fou un capritxo del que ho proposá, que leu morir... de por á l' altre.

...

Habém rebut un libret de poesias que, baix lo titol *De la meua cullita*, ha publicat 'n Esteve Forest y Sicart.

Conté bon número de traballs escullits, está ben imprés á Girona, y s' ven á dos rals.

També habé rebut un monólech d' en Lluís Millá que s' titula *Mal casat*.

Está regularment escrit y ben intencionat. Val un ral.

...

S' ha presentat un cas... de *conservadoritis* á Pamplona.

Es un desfalch de molta consideració ocurregut en las caixas de Hisenda.

Aquesta es la epidemia que té de portar tots los espanyols al cementiri.

...

S' han presentat mes de mil sollicituts pera obtenir l' empleo de butxí de Sevilla.

Alguns dels sollicitants diuhen que son homes de carrera.

Si encara teniu vergonya, tapemnos la cara y no 'n parlem més.

...

¡Gran noticia!

Lo dissapte de la setmana passada rebem lo número 23 de aquest any de nostre colega *Eco de Badalona*, qual número correspon al dia 7 del passat mes de Juny.

Estranyant la rebuda de aquell número ab tal retrás mirar m la faixa y 'ns trobarem ab la següent inscripció:

Llegado á Puerto Rico el 22 de Junio.

No cal dir que la noticia 'ns va fer gracia.

¡De Badalona á Barcelona passat per Puerto-Rico!

Una distancia de una dotzena de kilómetros recorreguda á gran velocitat en un mes y cinch dias.

Es tot una *correuhada* espanyola.

Guardém lo número ab la mateixa faixa ahont hi ha lo sello de aquella Antilla, per si algun aficionat vol distreuers meditant á sa vista sobres las excelencias del nostre servey de correus.

...

En alguns pobles de Catalunya se queixan de que de tant en tant los arribin hostes francesos que no han purgat la quarentena á Port-Bou.

Se comprén.

Ab las comoditats que allí disfrutan los quarentenaris, ves qui és que no s' espavila per eludirlos, encara que s' exposi á anar á la presó.

¡Cosas d' Espanya!

Y dels conservadors.

...

Habém rebut lo primer número del *Boletín-Revista del Ateneo-Casino Obrero* de Valencia.

Es un periódich destinat á la ilustració de las classes treballadoras, per lo qual ja no cal dir que 'ns es simpático.

Una anomalia hi habém reparat.

Figura com á director de dit periódich un tal Don Francisco Vives Mora, y si mai no recordém, un obrer tipógrafo de Va-

lencia nomenat Francisco Vives Mora sense 'l Don, fa poch mesos fou traydor á sos companys de treball ajudant al industrial Alutre contra 'ls treballadors declarats en huelga en sa casa per no pagarlos com era degut, y organisava aprendents y xicots del Hospici per que l' industrial no tingués de accedir á las justas peticions dels obrers.

Si 'l Don Francisco director del *Boletín-Revista* es lo Vives Mora de la huelga del impressor Alutre, no podem mesos de felicitarlo, per veure com logra fer carrera... buriant á sos companys de treball y faltant á sos compromisos ab la Societat Tipográfica de Valencia.

Y en cas que no ho siga, demanarem al D. Francisco director que 'ns dispensi per haberlo confós ab aquell que predica conciencia y ven vinagró.

De tots modos consti que desitjem llarga y próspera vida tant al periódich com á la corporació que representa, y que ab molt gust establim lo cambi.

¡No faltava mes!

EPIGRAMAS

—La filla de don Pasqual está en bona posició?
—Si, molt bona; te rahó: está sempre horizontal.

SIN BYRON

A lo xicot d' en Pau Badó l' hi mouhen molta palestra, porque quan ell juga á l' extra, casi sempre toca rastra.

E. SALA

Així mateix preguntem á un bon floure-pensadó, en una gran reunió que á tots los sants criticavan: —Digui, la Verge Maria, y allo del Esperit-Sant, ¿no es vria't que s' molt xocant?... ¿ves quinas verges hi havia! —Jo no dono 'l meu paré respecte aquest gran bunyol, porque á mi, m' agradan molt las verges: ¿m' enten vosté?...

Frederich Olivé

CHARADA

Com mes jo la ha dor apreto mes tot treu ab abundancia, puig ne faig una dos terças que m' dara molta ganancia.

F. SOBRECASAS

GEROGLIFICH

EN: EN
R
:
I G
aro
no

SABATASSAS

SOLUCIONS

À LAS GABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

CHARADA: — CA-MI-RO.

GEROGLIFICH: — A terra ve qui cau.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6 Barcelona